

SZENTMISÉK 2019. FEBRUÁR 11 – 17.

11. Hétfő: 18⁰⁰ Házaspárjainkért; Betegeinkért; Józszándékra
12. Kedd: 18⁰⁰ Ágnesért, szül.napi; †Béláért; Püspökünkért
13. Szerda: 7⁰⁰ Gyermekeinkért; Betegeinkért; Józszándékra
14. Csütörtök: 18⁰⁰ Önkéntes segítőinkért; Csoportvezetőinkért
15. Péntek: 18⁰⁰ †Luter Tiborné, Julianna
16. Szombat: 18⁰⁰ Élő és †Juliannáért
17. Vasárnap: 8⁰⁰ Egyházközségünkért
10⁰⁰ Családi szentmise
12⁰⁰ †Papjainkért

11. Hétfő: 17⁰⁰ Feri bácsi és a kicsinyek
20⁰⁰ Férfikör
12. Kedd: 17⁰⁰
13. Szerda: Karizmatikus imaórák
14. Csütörtök: 18⁰⁰ Énekkar
15. Péntek: 16⁰⁰ Kisifi
19⁰⁰ Ifi
16. Szombat: Cserkészek; Szentjánosbogár

Adományait köszönettel fogadjuk a Pátria TSZ folyószámlára:
Római Katolikus Egyházközség 65100084-11285940

Február 23-án nagyszabású Jótékonyági Farsangi bált rendezünk. Bevételeit a lassan életveszélyessé váló Közterem felújítására fordítjuk, valamint annak berendezésére – székek, asztalok vásárlására, konyhasarok kialakítására. Az új burkolat kialakítására kaptunk egy 1 milliós ajánlatot – nagyon kedvező ár. 5–7 mobilizálható nagyasztal, 35-40 szék, konyhaszekrény, vagy polc, valamint tálaló pult szükséges.

Kérem reklámozzák az eseményt! És minél többen jöjjenek el. A program olvasható a múlt heti szám mellékletében.

Jegyek (500-Ft) és támogatójegyek (500+csillagos ég összeg) a vasárnapi misék után Kisberk Szabolcsnál vásárolhatók.

Templomi Hírlevél

GYÖMRŐI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA
2230 Gyömrő Frangepán u. 32-34 Plébános telefonszáma:30/49-33-884

2019. 02. 10. ÉVKÖZI 5. VASÁRNAP 10. évfolyam 6. szám

Nem ti választottatok engem, én választottalak benneteket Jn15,16

Evangélium: Lk 5,1-11

Amikor Jézus egyszer a Genezáret tavánál állt, nagy tömeg sereglett köréje, hogy hallgassa az Isten szavát. Jézus látta, hogy a tó partján két bárka vesztegel. A halászok kiszálltak, és a hálójukat mosták. Beszállt hát az egyik bárkába, amelyik Simoné volt, s megkérte, hogy vigye kissé beljebb a parttól.

Aztán leült, és a bárkából tanította a népet.

Amikor befejezte a tanítást, így szólt Simonhoz: „Evezd a mélyre, és vessétek ki a hálótokat halfogásra.” „Mester – válaszolta Simon –, egész éjszaka fáradoztunk, s nem fogtunk semmit, de a te szavadra, kivetem a hálót.” Meg is tette, s annyi halat fogtak, hogy szakadozni kezdett a háló. Intettek a másik bárkában levő társaiknak, hogy jöjjenek és segítsenek. Azok odamentek, és úgy megtöltötték mind a két bárkát, hogy majdnem elsüllyedt.

Ennek láttán Simon Péter Jézus lábához borult, és e szavakra fakadt: „Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok.” A szerencsés halfogás láttán ugyanis társaival együtt félelem töltötte el. Hasonlóképpen Jakabot és Jánost is, Zebedeus fiait, Simon társait. De Jézus bátorságot öntött Simonba: „Ne félj! Ezentúl emberhalász leszel.”

Erre partra vonták hajóikat, és mindenüket elhagyva követték Jézust.

A HALÁL UTÁN 1.

Miután tizenkét részben szoltunk a halálhoz vezető útról, majd tizenkét részben a gyászról, most a halál utáni létről írunk, a római katolikus felfogás alapján.

A halál elutasíthatatlanul az élet minden lépésével együtt jár. Világnézeti és hitbéli beállítottság szerint különböző a magatartás a halál folyamatával és tényével szemben.

Igen széles skálán mozognak a felfogások. A halál, mint a legnagyobb katasztrófa, valamint a halál, mint az élet tetőpontja és megkoronázása között. Általában az ember, a szerint értékeli a halált, amit az élettől vár.

Ósrégi tapasztalat: amilyen az életünk, olyan a halálunk. Régen, aki helyesen élt, tudta, hogy együtt lépked a halállal, hiszen az része volt mindennapi környezetének. Tetteit a halál felé vezető lépéseknek élte meg, s így a halál valóban csúcsa volt életének. És fordítva: jól meghalni – emberhez méltó módon, méltósággal – bizonyosság volt a jó élet mellett, ami kiállja a halált.

A vallás ereje ma erősen csökken, pedig ez jelenti egyedül halandóságunk valóságos és reális tagadását. Az a hit, hogy halálunk után élet következik, hogy ott a szenvedés elnyeri jutalmát, erősen hanyatlóban van, még a magukat vallásosnak mondók körében is. Ezért kell szólnunk a keresztény tanításról.

Mi következik a halál után? Vajon értelmes-e ez a kérdés? Szabad egyáltalán így kérdeznünk? Ténylegesen segít bennünket az, ha a túlsó partra pillantunk? Jobb emberekké válunk, ha az örök élet lehetőségét kutatjuk? Becsületesebbek, igazabbak, emberségesebbek leszünk ezáltal? Nem helyesebb-e az élet titkát, sejtelmeit, talányait türelemmel, bátran, szótlán bizalommal csendesen elfogadni, és minden „túl onnanit”, mint titkot misztériumnak meghagyni? Hiszen az idős keresztény – és nem keresztény emberek igazi gondja az, hogy boldogok-e a gyermekei? Megtett-e mindent értük? Mi lesz hozzátartozóival, hogyan boldogul hitvese, ha ő már nem lesz? Vajon mennyire van betegségével terhére családjának? Ám ez a csendes elfogadás, csak az érem egyik oldala. Akár szól róla a beteg, akár nem, akár hívő, akár nem, foglalkoztatja a „mi lesz utána” kérdés.

A HALÁL UTÁN 2.

Mi úgy látjuk, hogy szabad és kell is foglalkozni, éppen keresztény hitünk okán azzal a kérdéssel, hogy mi lesz életünkkel, énünkkel, tudatunkkal, létünkkel akkor, ha meghalunk? Mivel itt olyan dolgokról szoltunk, amelyet még senki sem tapasztalt meg közülünk, a hit válaszában kívül más válasz nem adható. Erről csak a hit révén tudhatunk.

Ez a „csak a hit révén való tudás” nem valami negatívumként, kegyes meseként, ópiumként értelmezendő: Tudni nem tudhatjuk, hát hisszük. Ez a hit, teológiai értelemben éppen nem azt jelenti. A hit ebben az esetben: Értelmi tapasztalatot meghaladó bizonyosság. Több mint tudni.

Csak annyiban lesz tudomásunk az élet egy-egy dolgáról, amennyire hiszünk benne. Ha felszállunk egy autóbuszra, azt annak az ismeretnek a birtokában tesszük, hogy ekkor és innen indul, akkor és oda érkezik – de csak azzal a hittel, hogy a sofőr nem részeg, tud vezetni, jó a fék és nem borulunk az árokba. De vegyük az élet legfontosabb és legnagyobb dolgát, a szeretet tapasztalatát. Csak hihetünk abban, hogy a másik szívből szeret bennünket. Itt semmilyen vizsgálat, vagy kérdés nem ad teljes bizonyosságot. Sőt, minden ilyesmi, csak keresztülhúzza a szeretetet, és akkor már nem is szeretet. Nincs bizonyíték arra, hogy a szeretet bármilyen megnyilvánulása mögött nem önzés, önszeretet, önérdek húzódik meg. Csak hihetjük, hogy a másik szeret bennünket. Csak akkor tapasztaljuk meg igazán és végérvényesen, hogy szeretve vagyunk és mi is szeretünk, ha hiszünk a másik szeretetében. Ha ilyen hittel, és szeretettel közeledünk hozzá, akkor vállaljuk annak kockázatát is, hogy butának néznek és becsapnak bennünket. Éppen ez, a rációt, értelmet meghaladó hitbéli bizonyosság az, ami a legszilárdabb és legcsodálatosabb emberi kapcsolatot eredményezi.

Ugyanakkor, a halál utáni életbe vetett hit – nem az ajkunkkal megvallott, hanem a megélt hit, minőségileg befolyásolja életünket, cselekedeteinket és kapcsolatainkat. Nem csak saját személyiségünket, de környezetünket is formálja. Megnöveli felelősségérzetünket, ugyanakkor kiemeli az élet apró buktatói közül – képessé tesz, hogy felülről szemléljük a dolgokat.